

“Ο μακάριος Σάββας παιδιόθεν έλαβε τον αγιασμό του Θεού”

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την Παρασκευήν, 5/18 Δεκεμβρίου 2020, τιμήθηκε στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων η εορτή του Σάββα του Ηγιασμένου, στην ιερά Μονή του, που βρίσκεται στην έρημο την κειμένη στην έρημο της Ιουδαίας.

Η μνήμη του οσίου τιμήθηκε με κατανυκτική ολονύκτια αγρυπνία, της οποίας προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακού, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ.

Στην ομιλία του ο Μακαριώτατος, μεατξύ άλλων, υπογράμμισε: “ο μακάριος Σάββας παιδιόθεν έλαβε τον αγιασμόν υπό του Θεού Πατρός διά της ενοικήσεως εν αυτώ του Αγίου Πνεύματος διά του Υιού του Θεού και Σωτήρος ημών Χριστού”.

Αναλυτικά η ομιλία:

«Μεγάλα τά ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τά θελήματα αὐτοῦ... ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καί κρίσις· πισταί πᾶσαι αἱ ἐντολαί αὐτοῦ, ἐστηριγμέναι εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεπονημέναι ἐν ἀληθείᾳ καί εὐθύτητι», (Ψαλμ. 110, 2, 7-8).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται σήμερον ἡ ἔρημος καί ἀγαλλιᾶται χαρμοσύνως ἡ χώρα τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῇ ἐπιτελουμένῃ θείᾳ μνήμῃ Σάββα τοῦ θεόφρονος καί ἡγιασμένου ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Λαύρα. Καί τοῦτο διότι ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας ἀνεδείχθη τῶν ἀγγέλων ἰσοστάσιος, τῶν Ὁσίων ὁμόσκηνος, τῶν Προφητῶν συνόμιλος καί συγκληρονόμος τῶν Μαρτύρων καί Ἀποστόλων.

Τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν κείμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον σκηνῶμα τοῦ θεοφόρου Σάββα ἀποτελεῖ τεκμήριον καί μαρτύριον ἀδιάψευστον, ὅτι οὗτος ἐγένετο δοχεῖον τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Οὗτος χοϊκός ἄνθρωπος ὢν, ἐνεδύσατο τόν Χριστόν γενόμενος οὕτως φῶς Χριστοῦ, καί παρ' αὐτοῦ λαβών τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν ἔπεισε τούς ἀσκουμένους μετ' αὐτοῦ καταφρονεῖν τῶν ἡδέων τοῦ κόσμου καί τῆς σαρκός τό φρόνημα ὡς ἐναργέστατα ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τήν ἀρετήν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί παρ' αὐτοῦ λαβών τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν, ἔπεισας τούς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδέων· νῦν δέ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καί ἡμῶν τάς διανοίας, Σάββα Πατήρ ἡμῶν».

Ὁ τῷ φωτί τοῦ Χριστοῦ ἐλλαμφθεὶς θεῖος Σάββας, ἐπ' οὐδενί ἀμφέβαλλεν ὅτι τά ἔργα τῶν χειρῶν τοῦ Κυρίου εἶναι ἀλήθεια καί κρίσις, δικαιοσύνη, διότι ὁ Κύριος εἶναι ἀξιόπιστος, ἀληθής εἰς τούς λόγους αὐτοῦ καί οἱ λόγοι Του εἶναι δίκαιοι.

Ἑρμηνεύων τούς Δαυϊτικούς λόγους: «Πισταί πᾶσαι αἱ ἐντολαί αὐτοῦ [τοῦ Κυρίου] (Ψαλμ. 110,7), ὁ Ἱερός Χρυστόστομος λέγει: Τί ἐστί, πισταί; Βέβαιαι μένουσαι. Κἂν γάρ παραβαθῶσιν, αἱ τιμωρίαι ἔπονται, καί αὗται [=αἱ ἐντολαί] οὐ σαλεύονται· εἰ δέ ἄνθρωποι παραβῶσιν, ἀλλ' ὁ Θεός αὐτάς ἐκδικεῖ».

«Ὅτι αἱ ἐντολαί τοῦ Κυρίου οὐ σαλεύονται, διότι εἶναι ἐστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημέναι ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν εὐθύτητι», (Ψαλμ. 110,7), ἐπιμαρτυρεῖται ἀπὸ τοὺς προσευχητικούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ:

«Πάτερ ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι. καθὼς ἐμέ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὣσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ». (Ἰωάν. 17, 17-19).

Ἑρμηνεύων τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἀπόστολος γάρ καὶ Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν γέγονεν Ἰησοῦς κατὰ τὴν τοῦ Παύλου φωνήν (Ἑβρ. 3,1), κατὰ γε τό πρέπον τῇ ἀνθρωπότητι σχῆμα καὶ τῷ τῆς κενώσεως τρόπῳ· προκεχειρισμένους δέ ἅπαξ εἰς τοῦτο τοὺς μαθητάς, δεῖσθαι δὴ πάντως τοῦ ἁγιάζεσθαι φησί παρὰ τοῦ Ἁγίου Πατρός ἐνοικίζοντος αὐτοῖς, δηλονότι δι' Υἱοῦ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον». [Καὶ ἀπλούστερον, παρ' ὅλα αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ὡς λέγει ὁ Παῦλος, ἐγένετο Ἀπόστολος καὶ Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, σύμφωνα μέ τὴν μορφήν, ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν τρόπον τῆς κενώσεως. Εὐθύς ὡς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐξελέγησαν, οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἁγιασθοῦν ἀπὸ τὸν ἅγιον Πατέρα, ἐνοικίζοντας (ἐμφυτεύοντας) εἰς αὐτοὺς τό

Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ].

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας δύναται νά θεωρηθῇ «λεῖμμα κατ' ἐπιλογὴν χάριτος», (Ρωμ. 11,5), ὡς διακρίνεται τοῦτο ἀπό τήν ἀπόκρισιν (=ἀπάντησιν) αὐτοῦ εἰς τόν Μέγαν Εὐθύμιον: «γινώσκω, Τίμιε Πάτερ, ὅτι ὁ πάντων προνοητής Θεός, σωθῆναί με βουλόμενος, ὠδήγησέ με εἰς τάς ἀγίας σου χεῖρας ἐλθεῖν. Τότε ὁ μέγας Εὐθύμιος τῷ μακαρίτῃ αὐτόν ἀπέστειλεν Θεοκτίστῳ, δηλώσας αὐτῷ ποεῖσθαι αὐτοῦ φροντίδα ὡς μέλλοντος τῇ τοῦ Χριστοῦ Χάριτι ἐν τῇ μοναχικῇ διαπρέψαι πολιτείᾳ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ μακάριος Σάββας παιδιόθεν ἔλαβε τόν ἁγιασμόν ὑπό τοῦ Θεοῦ Πατρός διὰ τῆς ἐνοικήσεως ἐν αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἰδού λοιπόν διὰ τί ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁσιος Σάββας καλεῖται «ἡγιασμένος». Οὗτος «ἐκκαθάρας ἑαυτόν... ἐγένετο σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον καί εὐχρηστον τῷ Δεσπότη εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν», (Β΄ Τιμ. 2,21).

Τόν ἡγιασμένον καί εὐχρηστον τῷ Δεσπότη Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν τιμᾷ καί γεραίρει σήμερον ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, διό καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ὡς ἀπό βρέφους τῷ Θεῷ θυσία ἄμωμος, προσενεχθεῖς δι' ἀρετῆς, Σάββα μακάριε, τῷ σέ πρίν γεννηθῆναι ἐπισταμένῳ, ἐχρημάτισας ὁσίων ἐγκαλλώπισμα, πολιστής

τε τῆς ἐρήμου ἀξιέπαινος, διό κράζω σοι· Χαίροις Πάτερ αἰοίδιμε».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐκάλεσε πάντας ἡμᾶς ὁ ὁσιος Σάββας, δηλονότι εἰς τήν συμμετοχήν τῆς Χάριτος τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγιασμοῦ αὐτοῦ, διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς τόν Σωτῆρα καί λυτρωτήν, Θεόν τῶν ὅλων καί κύριον τεκούσης διά σαρκός ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, Οὗ τήν θείαν Γέννησιν ἀξιωθῶμεν ἐορτάσαι ἐν εἰρήνῃ καί ὑγιείᾳ ψυχῆς τε καί σώματος». Ἀμήν. Ἔτη πολλά!